

дето отъ десетъ години го слушамъ: та лоши години щѣли да дойдатъ, та свѣта щѣлъ да се размжти, та всичко на прахъ и на пухъ щѣло да стане... Санкимъ, сѣдни и чакай. Видѣхме ги тѣзи, дето запрѣтаха ржжави и чакаха рибата сама да имъ падне въ шепитѣ. — Илия помълча и заклати глава. — Себе си слушамъ азъ! Който знае нѣщо хубаво, той и на баща си го не казва.

*

Нивата бѣше на Наня Сълкъмчето. Илия току що бѣше изплатилъ едно парче земя, искаше да си отдъхне, да посъбере нѣкоя и друга хиляда и да изчака сгоденъ моментъ за нова покупка. И всичко стана неочаквано, на слуки.

Наню бѣше по-възрастенъ отъ Илия, но по-младоликъ и по-запазенъ отъ него. И какъ да не е младоликъ! Все съ нови потури, все съ броеници, — разхожда се, подсвирва си, и толкова. Разтичваше се само около Великденъ и Богородица — всички агнешки кожи отъ съседнитѣ села купуваше. Две-три момчета му събираха и яйца, но яйцата каточели не го интересуваха толкова много. Едни казваха, че ги събиралъ за Яко евреина, други, че ги купувалъ за своя смѣтка и изкарвалъ добри пари. И наистина, честичко отскачаше до Пловдивъ, губѣше се по три-четири дни и пакъ се връщаше.

— Като Наня да я наредя, друго не ми трѣбва, — завиждаха му селянитѣ.

Наню имаше стотина декари земя, но бѣше отбрана и близо до селото. Нивата на Козебаиръ бѣше по-надалечко, но пъкъ бѣше хубава нива. Земята си Наню даваше на изполица. Прибираше си той всичко — едно зрънце повече не оставяше. Ама родило се, не родило се, — не искаше да знае. Две крини да излѣзе отъ цѣла нива, ще си прибере едната. Интъкъ бѣше сладкодуменъ, мазнѣше се като циганка, предъ